

Raghunath Rai Prabhakar v. The Punjab State, etc. {Sarkaria, J.}

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਆਰ. ਐਸ. ਸਰਕਾਰੀਆ ਜੇ.

ਰਘੁਨਾਥ ਰਾਏ ਪ੍ਰਭਾਕਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1696

7 ਫਰਵਰੀ 1968 ਈ

ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ (ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਟਰ-ਸਪਲਾਈ) ਫੀਸ ਐਕਟ (1950 ਦਾ IX)-
ਐੱਸ. 4(1) ਅਤੇ 7(1)-ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਲ ਸੈੱਸ ਦਾ ਵਾਧਾ—ਕੀ ਟੈਕਸ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ
ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ—ਅਜਿਹਾ ਵਾਧਾ—ਕੀ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਫੀਸ ਅਤੇ ਟੈਕਸ
—ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ—ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ— ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਗਣਿਤਕ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕਰੋ ਕਿ ਸੇਵਾ ਨੂੰ
ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ —ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਵਾਲੀਅਮ V—ਭਾਗ II—
ਅਧਿਆਇ 4(f) (ਬੀ)- ਨਿਯਮ I—ਪਲੀਡਿੰਗ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ—ਕੀ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ (ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਟਰ-ਸਪਲਾਈ) ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੇ
ਤਹਿਤ ਵਾਟਰ ਸੈੱਸ ਦਾ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਪ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ
ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪਾੜਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਲੇਵੀ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੇ
ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਗਠਜੋੜ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਫੀਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ। ਇਹ
ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ
ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ
ਵਾਧੂ ਸੋਧਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੀਸ ਦੀ ਅਧਿਕਤਮ ਦਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ
ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਲਿਸੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ, ਸਟਰੀਟ
ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ
ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ, ਇਹਨਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ
ਵਾਟਰ ਸੈੱਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਅਤੇ 5 ਅਤੇ ਨਿਯਮ 6
ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਫੀਸਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ
ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਟਰ-ਸਪਲਾਈ ਵੇਸਟਿੰਗ ਲਈ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ
ਜਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਟੈਕਸ-ਦਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਂਝੇ ਲਾਭਾਂ
ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਫੀਸ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ
ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਭਾਂ ਲਈ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ,

ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਤੱਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਲੀਏ, ਚਾਹੇ ਟੈਕਸਾਂ, ਡਿਊਟੀਆਂ ਜਾਂ ਫੀਸਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਫੰਡ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਲੋੜੀਂਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੈਸਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਗਣਿਤਕ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਥਾਰਟੀ ਆਪਣੀ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ, ਵਾਜਬ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਖਾਸ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਤਮ 'ਸਿੰਡਮ ਇਲੇਗੇਟਾ ਅਤੇ ਗੈਰ ਪ੍ਰੋਬਾਟਾ' ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐ 4-F (ਬੀ) ਦੇ ਨਿਯਮ I, (ਭਾਗ II), ਵਾਲੀਅਮ V, ਦੇ ਨਿਯਮ I ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ *ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ, ਉਹਨਾਂ ਖਾਸ ਨੁਕਤਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੋਕਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੁੱਦਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥ ਜੋ ਉਸਦੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਰਿੱਟ ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 11 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਊ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ, ਸੋਨੀਪਤ, ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 2.50 ਤੋਂ ਰੁ. 4.25 ਪੀ, ਅਤੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਰ 'ਤੇ ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ।

ਐਸਸੀ ਗੋਇਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, "ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (ਹਰਿਆਣਾ) ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜੇ.ਸੀ ਵਰਮਾ ਨਾਲ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਸਰਕਾਰੀਆ, ਜੇ.-1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1696 ਅਤੇ 1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2707, ਆਮ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਰਿੱਟਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਲਾਲ ਕੋਹਲੀ (1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2707 ਵਿੱਚ) ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਅੰਬਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਹੈ।

Raghunath Rai Prabhakar v. The Punjab State, etc. {Sarkaria, J.}

ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ (ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ) ਫੀਸ ਐਕਟ, (1950 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. IX) ਦੇ ਤਹਿਤ andi ਲਾਈਟਿੰਗ ਫੀਸ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਐਕਟ' ਵਜੋਂ ਰੈਂਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅੰਬਾਲਾ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ' ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੇ ਆਮ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਡਾ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਟੈਕਸ-ਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ 10 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨਵੀਂ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਅੰਬਾਲਾ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੋਂ ਹੀ 1 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। 16 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਤੱਕ 3 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 3 ਤੋਂ ਰੁ. ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 38(66)-BR III- 4-62/16657 ਦੁਆਰਾ 6.50; ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1962, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਗਜ਼ਟ ਮਿਤੀ 16 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਵਿੱਚ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅੰਬਾਲਾ ਵੱਲੋਂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੈੱਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਕਲੀਅਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਦਿਆਂ ਹੀ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ 27 ਫਰਵਰੀ 1963 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਮੰਤਰੀ ਇੰਚਾਰਜ ਪਬਲਿਕ ਹੈਲਥ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਭੇਜ ਕੇ 15 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਯਾਦ ਪੱਤਰ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। , 1963. ਇਸ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮਿਤੀ 25 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅੰਬਾਲਾ ਨਾਲ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਤੀ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਇਲਾਕਾ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੇ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ 1963 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਵੀ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 21 ਅਗਸਤ 1963 ਨੂੰ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸੈੱਸ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਾਟਰ ਸੈੱਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਸਕੀਮ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ (ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਜੋਨ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਮਿਤੀ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਪੱਤਰ 4 ਸਤੰਬਰ , 1964 ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਕੱਤਰ ਟੈਰੀ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ., ਬੀ.ਐੱਡ.ਆਰ. ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਸਕੱਤਰ ਟੈਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬੰਤਾ ਸਿੰਘ, ਮੰਤਰੀ,

Raghunath Rai Prabhakar v. The Punjab State, etc. (Sarkaria, J.)

3 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ, ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਅਨੁਸਾਰ, 11 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 30 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਮੰਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਨ ਸਿਹਤ ਸ਼ਾਖਾ, ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1964 ਅਤੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਰੀਮਾਈਡਰਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ 10 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਰ 'ਤੇ ਵਾਟਰ ਸੈੱਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ ਰੈਟ੍ਰੇਜ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੀਸ ਦੀ ਦਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ: -

- (a) ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਅਨੁਬੰਧ ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵਾਧੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਟੈਕਸ ਦਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਗਠਜੋੜ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- (b) ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
- (c) ਖਪਤਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨਹੀਂ ਵਧੀ ਸੀ; ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਤਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
- (d) ਇਹ ਵਾਧਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਸੀ।
- (e) ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਵਾਧਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ।

ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ।

ਸੋਨੀਪਤ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਵੈਲਫੇਅਰ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰਘੂਨਾਥ ਰਾਏ ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 38(66) BR III- 4-62/16657, ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ / 1962, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ, ਮਿਤੀ 16 ਨਵੰਬਰ, 1962, ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 2.50 ਤੋਂ ਰੁ. 4.25, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ। ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਸੋਨੀਪਤ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਮੀਟਿੰਗ ਕੀਤੀ।

ਨੇ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ 1964 ਨੂੰ ਮੀਟਿੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਲ ਟੈਕਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਇਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਇਕ ਕਾਪੀ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਰੋਹਤਕ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨਹੀਂ ਵਧੀ ਸੀ; ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਇਹ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਸਬੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਵਾਟਰ ਟੈਕਸ ਵਿੱਚ ਮੁੜ- ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 2707 ਆਫ਼ 1964 ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਉਹਨਾਂ ਕਸਬਿਆਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੇ ਅਤੇ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਤੱਥ, ਅਤੇ ਜਵਾਬ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ (1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2707 ਵਿੱਚ) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਅੰਬਾਲਾ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੈੱਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ 6.50 ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਰੁਪਏ ਲਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। 3 ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਅਸਥਾਈ ਜਲ ਸਪਲਾਈ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ

ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। 1952 ਤੋਂ ਇਸ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦਾ ਪੱਕਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦਾ ਅਸਲ ਪਾਣੀ ਸੈੱਸ. 3 ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂੰਜੀ ਲਾਗਤ, ਘਾਟੇ ਦੇ ਖਰਚੇ, ਕਰਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਆਦਿ ਦੇ ਮੁੜ ਭੁਗਤਾਨ ਖਰਚੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਘਾਟੇ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ, ਪੂੰਜੀ ਲਾਗਤ ਲਈ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ, ਕਰਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਆਦਿ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਘਾਟਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ 100 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4(1) ਅਤੇ 7(1) ਦੇ ਤਹਿਤ, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 6.50, ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, - ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੈਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 38 (66)-BRIII-4-62 ਦੇ ਤਹਿਤ /16657, ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1962। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਦੇ ਲਗਭਗ 500 ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਟਿਊਬਵੈੱਲਾਂ ਤੋਂ 96,000 ਗੈਲਨ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ 190 ਗੈਲਨ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਘਰ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਔਸਤ ਗਿਣਤੀ 6 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਪਲਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ 30 ਗੈਲਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਪੂਰੀ ਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ, ਘਾਟੇ, ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਅਤੇ ਪੂੰਜੀ ਲਾਗਤ ਦੇ ਵਿਆਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਸੋਨੀਪਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦਾ ਸੈੱਸ. 2.50 ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਜੋ ਕਿ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਤੋਂ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਨੀਪਤ ਟਾਊਨ ਜਹਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਪੂੰਜੀ ਲਈ ਮੁੜ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਖਰਚੇ, ਘਾਟੇ ਦੇ ਖਰਚੇ, ਕਰਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ, ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਘਾਟੇ, ਪੂੰਜੀ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਆਦਿ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸੈੱਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 4(1) ਅਤੇ 7(1) ਤਾਂ ਜੋ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸੋਨੀਪਤ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਇਹ ਰੇਟ 10 ਰੁਪਏ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 4.25 ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 2 ਨਵੰਬਰ, 1962, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸੀ। .

ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀ ਹੋਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸੌਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ:-

- (1) ਜਲ ਸਪਲਾਈ ਸਕੀਮ ਲਈ ਵਿੱਤ ਪੇਸ਼ਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਤੇ ਜਾਂ ਫੰਡ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਰਾਜ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਆਮ ਮਾਲੀਏ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
- (2) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾੜੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਏ ਗਏ ਵਾਟਰ ਸੈੱਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।
- (3) ਲੋੜੀਂਦੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਧੀ ਗਈ ਫੀਸ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, *ਦ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਹਿੰਦੂ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਐਂਡੋਮੈਂਟਸ, ਮਦਰਾਸ* ਬਨਾਮ *ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਰੂਰ ਮਠ* (1), *ਸ਼੍ਰੀ ਜਗਨਨਾਥ ਰਾਮਾਨੁਜ ਦਾਸ* ਅਤੇ *ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀਦੇਵੀ ਤੀਰਥ ਸਵਾਮੀਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਈ ਹੁਕਮਾਂ* 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ (2), *ਦ ਹਿੰਗੀਰ-ਰਾਮਪੁਰ ਕੋਲਾ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ* ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ *ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ* ਅਤੇ ਹੋਰ (3), *ਸੁਧੀਂਦਰ ਤੀਰਥ ਸਵਾਮੀਰ* ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ *ਹਿੰਦੂ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ*

- (1) ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 282.
- (2) ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 400
- (3) ਏਆਈਆਰ 1961 ਐਸਸੀ 459।

ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਐਂਡੋਮੈਂਟਸ, ਮੈਸੂਰ, ਅਤੇ *ਇੱਕ ਹੋਰ* (4), *ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਭੱਟਾਚਾਰੀਆ* ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ *ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਬਨਾਰਸ* (5), ਅਤੇ *ਦਿੱਲੀ ਕਲਾਥ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਮਿਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ* ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ *ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ*

Raghunath Rai Prabhakar v. The Punjab State, etc. {Sarkaria, J.}

ਅਤੇ ਹੋਰ (6)।

ਐਕਟ ਦੇ ਵਾਇਰਾਂ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਨਵਾਂ ਥੋਪਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਫੀਸ ਵਜੋਂ ਲੇਬਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ। 'ਟੈਕਸ' ਦੀ ਕਲਾਸੀਕਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਲੈਬਮ, ਸੀਜੇ, ਦੁਆਰਾ ਮੈਥਿਊਜ਼ ਬਨਾਮ ਚਿਕੋਰੀ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਬੋਰਡ (7), "ਇੱਕ ਟੈਕਸ" ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਲਾਬਮ, ਸੀਜੇ, "ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੈਸੇ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਸੂਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ"। ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦ, ਜੋ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਫੀਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਰੇਖਾੰਕਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਟੈਕਸ-ਦਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਂਝੇ ਲਾਭਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਫੀਸ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਭਾਂ ਲਈ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।, ਅਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਤੱਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਜੇਂਦਰਗਡਕਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਦ ਹਿੰਗੀਰ-ਰਾਮਪੁਰ ਕੋਲ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), "ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾਵਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਉਕਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੈੱਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ 'ਫੀਸ' ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਅੰਬਾਲਾ, ਅਤੇ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਸੋਨੀਪਤ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਥੋਪਣ, ਇਹਨਾਂ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਰੇਟਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ? 3.00 ਤੋਂ ਰੁ. ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ 6.05. ਅੰਬਾਲਾ, ਅਤੇ ਤੋਂ ਰੁ. 2.50 ਤੋਂ ਰੁ. ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਸੋਨੀਪਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ 4.25 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸੀ

- (4) ਏਆਈਆਰ 1963 ਐਸਸੀ 966
- (5) ਏਆਈਆਰ 1962 ਸਾਰੇ. 277 (FB)
- (6) ILR (1964) 2 ਪੁੰਜ. 681.
- (7) 60 CLR 263

ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਘਾਟੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਸਬੰਧ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। It is that ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ the ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਆਮ ਮਾਲੀਏ ਵਿੱਚ ਰਲੇਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਫੀਸਾਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਲ ਸਪਲਾਈ ਸਕੀਮ ਲਈ ਵਿੱਤ ਪੇਸ਼ਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਆਮ ਮਾਲੀਏ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫੀਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਾਧਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਇੰਨਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ। ਅੰਬਾਲਾ (1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ 2707) ਨੇ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਪੈਰਾ 6(ਏ) ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਗਠਜੋੜ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਤਮ 'ਸੈਕੰਡਮ ਅਲੋਗੇਟਾ ਅਤੇ ਨਾਨ ਪ੍ਰੋਬਾਟਾ' ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ (ਭਾਗ II) ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਚੈਪਟਰ 4-F(b), ਵਾਲੀਅਮ V, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੱਥ, ਖਾਸ ਬਿੰਦੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੋਕਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੁੱਦਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥ ਜੋ ਉਸਦੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਟਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਫੀਸਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਾਂ

ਦੂਜਾ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਟੈਸਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 266 ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਲੀਏ, ਚਾਹੇ ਟੈਕਸਾਂ, ਡਿਊਟੀਆਂ ਜਾਂ ਫੀਸਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਫੰਡ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ¹ ਵਿੱਚ ਖਚਰੂ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਐੱਸ. ਡੀ. ਓ. , ਖੁਰੀਆ (8), ਇਹ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਕਿ ਸ

(8) AIR 1960 ਸਾਰੇ. 4621" -

ਆਰਟੀਕਲ 146(3) ਅਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 229(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸਾਂ ਫੀਸਾਂ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਮ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਗੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (9) ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਹਿੰਦੂ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਐਂਡੋਮੈਂਟਸ, ਮਦਰਾਸ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਰੂਰ ਮਠ (1) ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀਦੁ ਤੀਰਥ ਸਵਾਮੀਰ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਮੋਹਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੱਥ ਕਿ ਲੇਵੀ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੈਸਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹਿ-ਸਬੰਧ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਣਹੋਂਦ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ। ਇਸੇ ਲਈ ਮਦਰਾਸ ਹਿੰਦੂ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਐਂਡ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਐਂਡੋਮੈਂਟਸ ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 76(1) ਨੂੰ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਕਰਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਬੋਧੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਹਿ-ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲਵਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਦਿ ਦਿੱਲੀ ਕਲਾਥ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰ., ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦ. ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (6) ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ ਟੈਕਸ ਸੀ ਜਾਂ ਫੀਸ। ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੀਸ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਲਗਾਈ ਗਈ ਫੀਸ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਹਿ-ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੱਥ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਬੋਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਧਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਫੀਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ

(9) ਏਆਈਆਰ 11957 ਪੁੰਜ, 45.

ਪਾਣੀ, ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਖਰਚੇ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਗਣਿਤਕ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਖਾਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ, ਵਾਜ਼ਬ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਏ ਗਏ ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਖਰਚ ਵਿਚਕਾਰ ਸਹਿ-ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਿਟਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, - ਕਿ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਦਰਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਜ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਆਜ, ਪੂੰਜੀ ਲਾਗਤ, ਘਟਾਓ ਚਾਰਜ, ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਾਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ,—ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਵੀ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੁਸ਼ਟ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿ ਇਸ ਸੇਵਾ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਪਾੜਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਾਜ਼ਬ ਗਠਜੋੜ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਫੀਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੀਸ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵਾਧੂ ਸੌਪਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੀਸ ਦੀ ਅਧਿਕਤਮ ਦਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਲਿਸੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ, ਸਟਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਨਾਲ, ਇਹਨਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਸਵਾਲ, ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੈੱਸ ਫੀਸ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੁਰਗਾ ਦਾਸ ਭੱਟਾਚਾਰੀਆ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਨਾਰਸ ਮਿਊਂਸਪਲ ਬੋਰਡ ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ।

298(11), ਸੂਚੀ J, H(c) ਅਤੇ (d) ਅਤੇ 294 ਯੂਪੀ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀਜ਼ ਐਕਟ, 1916, ਰਿਕਸ਼ਾ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਡਰਾਈਵਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਫੀਸਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ 100000 ਰੁਪਏ 1,25,000 ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਵਜੋਂ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਰੁ. ਮਿਊਂਸਪਲ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਬਾਈ-ਲੇਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ-ਨਾਲੀਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ 'ਤੇ 88,000 ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਹਨਾਂ ਅਜੀਬ

Raghunath Rai Prabhakar v. The Punjab State, etc. {Sarkaria, J.}

ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ (ਬਹੁਮਤ ਦੁਆਰਾ) ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੀਸ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਤਿ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਈ-ਲੇਨਾਂ ਅਤੇ ਗਲੀਆਂ ਅਤੇ ਲੇਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲਈ ਖਰਚੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖਰਚਾ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਯੂਪੀ ਮਿਉਂਸਪੈਲਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ I ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਉਹ ਕੇਸ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਟੀਕਤਾ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇੰਨਾ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਪਾਰ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਪਾਤੀ ਹੋਵੇ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਧਾ ਇਹਨਾਂ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਥੋਪਣ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜ਼ਬ ਸਹਿ-ਸਬੰਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਟੈਕਸ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਗਣਿਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਸਮੀਕਰਨ ਲੇਵੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਅਵੈਧ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਬਨਾਮ ਐਮਸੀ ਪੈਨੂਸ ਅਤੇ ਹੋਰ (10), ਅਤੇ ਇੰਡੀਆ ਸੂਗਰਜ਼ ਐਂਡ ਰਿਫਾਇਨਰੀਜ਼ ਲਿਮਿਟੇਡ, ਹੋਸਪੇਟ ਬਨਾਮ ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (11) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੇਰਲਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਸੋਧੀਆਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿਛਾਖੜੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਇਹ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

(10) ਏਆਈਆਰ 1966 ਕੇਰਲਾ 5.

(11) ਏਆਈਆਰ 1960 ਮੈਸੂਰ 326

ਤੁਰੰਤ ਸੌਖਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਹਨ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ, ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“(2) ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਨਵੇਂ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਾਂ ਤੱਕ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਿੱਧੇ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(3) ਇਹ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਪਦਾਰਥਕ ਹਿੱਸਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

"5. ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਢੰਗ।—(1) ਫੀਸ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਦੀ 5 ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਤਿੰਨ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਡਿਮਾਂਡ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ, ਮਿਤੀ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮਿਤੀ 25 ਮਾਰਚ, 1954 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਤਸਦੀਕਸ਼ੁਦਾ ਕਾਪੀ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:

“ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਜ਼ (ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ) ਫੀਸ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਨੰਬਰ IX ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਇਹ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਅੰਬਾਲਾ ਦੀ ਨਵੀਂ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਤੋਂ ਪਿਛਾਂਹਖਿੱਚੂ ਤੌਰ 'ਤੇ।

(2) ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਨਵੀਂ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਜਲ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਫੀਸ ਦੀ ਦਰ ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਗਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਪ੍ਰਤੀ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 3.

ਐਮਐਸ ਰੰਧਾਵਾ,

ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ, ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਕੱਤਰ।

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ, ਮਿਤੀ 30 ਮਾਰਚ, 1951 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਮਿਤੀ 17 ਮਾਰਚ, 1951 ਦੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਤਸਦੀਕਸ਼ੁਦਾ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਤੋਂ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਸੋਨੀਪਤ ਦੇ ਨਿਊ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਤੱਕ ਐਕਟ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 1 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 1952 ਤੋਂ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ 1950 ਤੋਂ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਸੋਨੀਪਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ, ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਧਿਕਤਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਘੜ ਕੇ।

ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ 'ਦਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਸ (ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਐਂਡ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ) ਫੀਸ ਨਿਯਮ, 1950' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 1 (ਬੀ) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਜਿਹੀਆਂ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ (ਸਟ੍ਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ) ਫੀਸ ਐਕਟ, 1950 ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਸੋਨੀਪਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਯਮ 1950 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ, ਅੰਬਾਲਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਯਮ 1952 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਨਿਯਮ 2 ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਰਜਿਸਟਰ। ਨਿਯਮ 3 ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਹਰ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ। ਨਿਯਮ 4 ਇੱਕ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣਾ ਏਜੰਟ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 5 ਲਈ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਫੀਸ ਦੀ ਹਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਜਾਂ ਭੇਜਣ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸੀਦ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 6, ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

ਆਈ

"6. ਪੂਰਵ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੰਗ ਦਾ ਨੋਟਿਸ।—ਜਦੋਂ ਇਹ ਫੀਸ ਕਿਸੇ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਘਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਫੀਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:— ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ—ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਲ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਆਦਿ
(ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.)

ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਿਯਮ 7 ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਿਯਮ 8 ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 9 ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਨਿਯਮ 10 ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਯੋਗ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਰਕਮ ਭੇਜਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 11 (ਏ) ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰੇਲਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੁਨਰਵਾਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 11 (ਬੀ) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 12 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਸਬੰਧ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 1 ਅਤੇ 5, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 6 ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਫੀਸਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਟਰੀਟ ਲਾਈਟਿੰਗ ਅਤੇ ਵਾਟਰ ਸਪਲਾਈ ਵੈਸਟਿੰਗ ਲਈ ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ, ਇਸਲਈ, ਰੀਟ੍ਰੋਸ ਪੈਕਟਿਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੀਸਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁ. ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 50.

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

' . . . ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ - ' ~ -
ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ; ਚੰਦ; ਜੇ.
ਮਾਹਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ। - - - - ਬਨਾਮ - - -

ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ om^s^ - ਜਵਾਬਦਾਰ।

1964 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1006

ਫਰਵਰੀ 7, 1968. - - - -

ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ (1887 ਦਾ XVII)- ਐੱਸ. 34 ਤੋਂ 38— ਮਿਊਟੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਸ—ਦਾ ਦਾਇਰੇ— ਮਾਲ ਅਫਸਰ—ਕੀ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।